

Nu kom han igen. Cykeln ställde han ifrån sig mot ladugårdsvägen. Från köksfönstret, där hon stod, syntes han alltför bra. Han skulle säkert tala med hennes pappa först. Om vädret och skörden. Det var ju den tiden snart.

Paniken tog tag i henne och hjärtat började bulsa. Hon svalde krampaktigt. Vart skulle hon smita undan? Upp på vinden till systemens rum! Där skulle knappast någon leta. Men ändå ville hon stanna här nere. Varför visste hon inte.

Titta lite blygt på honom när han kom in genom dörren. Se när han skrattade mot henne, och kanske bjöd på karameller.

Så skulle han igen en gång, fråga med enträgen röst om hon inte kunde tänka på saken.

Kunde hon tänka sig en hel dag tillsammans med honom, ensam?

Hon undrade hur det skulle kännas? Han var lång och ståtlig, egentligen längre än hennes egen pappa.

Samma mörka hår, fast inte så lockigt. Runt ögonen bildades det fullt av rynkor när han skrattade. Han var finklädd när han kom, och alltid nyrakad och doftade gott av rakvatten. Det brukade ju också pappa använda när han rakat sig. Och de äldre bröderna.

Vad skulle de tala om under bussresan till staden? Väder och vind var väl inget samtalsämne som skulle räcka trettio kilometer?

Skulle hon drabbas av tunghäfta? Hon som minsann brukade pladdra så att mamma bad henne hålla tyst, eller åtminstone hämta andan någongång.

Hon kunde förstås berätta om när brodern ramlade ner i potatiskällaren. Hur hon skrattat sig nästan fördärvad, fast det naturligtvis kunnat slutat illa den gången. Att han fortfarande var sur på henne behövde hon ju inte nämna.

Eller berätta om mammas hönor och den elaka tuppen som ibland flög på människor utan orsak.

En gång när hon själv hämtat ved, hade han kommit farande och ursinnigt börjat hacka på hennes bara ben.

Men sedan då. Vad mera skulle de ha att prata om?

Hundar kanske. Det var väl ett passande samtalsämne. Hund hade väl de flesta människor, kanske också han. Då var bussresan räddad!

Men det var när de kom till staden som det verkliga elddopet förestod. Då skulle hon gå hand i hand med honom hela dagen. Det var liksom en förutsättning för att hela resan skulle bli av.

Hon svalde igen.

Nu tog det i ytterdörren.

Snart stod han i köket, och hon skulle möta hans frågande och bedjande ögon. Men hon hade bestämt sig. Det skulle bli ett nej även den här gången.

Hon kunde inte kalla honom för pappa. Hålla honom i handen och vandra runt i staden, föreställande hans egen dotter. Trots att han lovat köpa åt henne vadhelst hon önskade sig. Om hon följde med på bussen, kallade honom för pappa, och höll honom i handen. Så att han skulle få uppleva hur det kändes, att för en enda dag få gå på stadspromenad i sällskap med en liten ljuslockig flicka.

Det var hans återkommande önskan, han som enbart hade söner. Det var därför han återkom gång på gång med sin vädjan.

Hon blundade och knep ihop munnen.

Mindes butiken som hon besökt en gång, tillsam-

mans med sin storasyster. På hyllorna där det stod rader med den ena dockan sötare än den andra, klädda i de finaste klänningar.

Hon svalde igen för att inte börja gråta. Nej, hon kunde inte svika sin egen pappa. Inte på det viset.

Så det blev en nekande skakning på huvudet, också denna gång.